

Ὁ ἔρωσ του, ἡ γενναιότης του, ἡ ἀποφασιστικότης του δὲν εἶχον ὄρια.

Ἡ Τζέμια, ἥτις πρὸς στιγμήν εἶχε σταματήσει, ἄμα ὡς ἤκουσε τοὺς λόγους τούτους τοῦ Σανίν, ἐπετάχυνε τὰ βήματά της . . . . . Ἐφαίνετο ὡς νὰ ἠθέλε ν' ἀποφύγη τὴν μεγάλην ταύτην, τὴν ἀρρητον, τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην εὐτυχίαν.

Ἄλλ' αἰφνης ἐσταμάτησεν ἡ Τζέμια καὶ ἔμεινε ὡσάν κάρφωμένη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Εἰς μίαν γωνίαν τῆς οδοῦ, εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν, ἐνεφανίσθη ὁ κύριος Κλύβερ, ἐνδεδυμένος μὲ ἐντελῶς νέα φορέματα καὶ νέον πῖλον καὶ στολισμένος μὲ ὀλην τὴν δυνατὴν κομψότητα. Ὁ κύριος Κλύβερ ἀνεγνώρισεν ἀμέσως τὴν Τζέμiam καὶ τὸν Σανίν. Ἐνδομύχως μένεα πνέων καὶ ἀνορθῶν τὸ εὐκαμπτον σώμά του, ἐπλησίασε πρὸς αὐτοὺς ἀταρρέσκως βαδίζων καὶ ἀβρυνόμενος.

Ὁ Σανίν κατὰ τὰς πρώτας στιγμὰς περιήλθε πως εἰς ἀμηχανίαν. Ἄλλ' ὅτε παρετήρησε τὸ πρόσωπον τοῦ Κλύβερ, εἰς τὸ ὅποιον οὗτος ἐφ' ὅσον ἠδύνατό προσεπάθει νὰ δώσῃ ἔκφρασιν χλευαστικῆς ἐκπλήξεως, μάλιστα δὲ καὶ οἴκτου — ὅτε προσητένισε τὸ ἐρυθρωπὸν τοῦτο καὶ πρόστυχον πρόσωπον, ἀμέσως ἐξήφθη ὑπ' ὀργῆς καὶ ὤρμησε κατ' αὐτοῦ.

Ἄλλ' ἡ Τζέμια ἤρπασε ταχέως τὴν χεῖρα τοῦ Σανίν, ἔθηκε μετ' ἀπαθείας καὶ ἀποφασιστικότητος τὴν χεῖρά της ὑπὸ τὸν βραχίονά του καὶ ἐκτάξε τὸν πρῶην μνηστήρά της ἀφόβως καὶ ἀτενῶς εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς . . Οὗτος ἐμώπασεν ἀναποφασίστως καὶ συνεμαζεύθη. Ἐπειτα ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπόν του, ἐψιδύρισε: «Τὸ τέλος τοῦ παλαιοῦ παραμυθιοῦ!» καὶ ἐπροχώρησε μὲ τὸ αὐτὸ ἀβρόν καὶ φιλόκομφον βάδισμα.

«Τί εἶπεν ὁ γελοῖος;» ἠρώτησεν ὁ Σανίν καὶ ἐτοιμάσθη νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Ἄλλ' ἡ Τζέμια τὸν ἐκράτησε καὶ προῦχώρησε μετ' αὐτοῦ, χωρὶς ν' ἀποσύρη τὴν χεῖρά της ἐκ τοῦ βραχίονός του.

Τὸ ζαχαροπλαστεῖον τῶν Ῥοσσέλι ἐγεινεν ἐμφανές.

Διὰ τελευταίαν φορὰν ἐσταμάτησεν ἡ Τζέμια.

«Δημήτρι, κύριε Δημήτρι,» εἶπε πρὸς τὸν Σανίν «δὲν εἶμαστε ἀκόμη γστὸ σπῆτι, δὲν ἠμιλήσαμεν ἀκόμη μὲ τὴν μητέρα. Ἄν θέλετε ἀκόμη νὰ σκεφθῆτε τὸ πρᾶγμα, ἂν . . . . . εἶσθε ἀκόμη ἐλεύθερος, κύριε Δημήτρι.»

Ἄντι πάσης ἀπαντήσεως ἐπίεσεν ὁ Σανίν τὴν χεῖρά της ἐπὶ τοῦ στήθους του καὶ παρέσυρε μεθ' ἑαυτοῦ τὴν Τζέμiam.

«Μητέρα,» ἐφώναζεν ἡ Τζέμια, ὅτε εἰσῆλθε μετὰ τοῦ Σανίν

εἰς τὸ δωμάτιον, ἐν ᾧ διέμενεν ἡ κυρία Ἐλεονώρα «ἐδῶ σοῦ φέρνω τὸν σωστὸν, τὸν ἀληθινόν!»

29.

Ἄν ἡ Τζέμια ἐλέγεν ὅτι ἔφερε μαζὴ της τὴν χολέραν ἢ τὸν θάνατον, ἡ κυρία Ἐλεονώρα δὲν θὰ ἐδέχετο τὴν εἰδησιν ταύτην μὲ περισσοτέραν ἀπελπισίαν. Ἐκάθισεν ἀμέσως εἰς μίαν γωνίαν τοῦ δωματίου καὶ ἐξερράγη εἰς δάκρυα καὶ λυγμούς, μάλιστα δὲ καὶ ἐθρήνη — ἀπαράλλακτα ὡς Ῥωσσεῖς χωρικὴ παρὰ τὸ φέρετρον τοῦ ἀνδρὸς ἢ τοῦ υἱοῦ της. Ἡ Τζέμια κατὰ τὴν πρῶτην στιγμήν συνεταράχθη ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε δὲν ἐτόλμα οὐδὲ νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὴν μητέρα της, ἀλλ' ἔμεινεν ἀκίνητος ὡς ἀγαλμα ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου. Ὁ δὲ Σανίν ἦτο τόσοσ ἐκπληκτος, ὥστε καὶ αὐτὸς παρ' ὀλίγον ἐξερρηγνύετο εἰς δάκρυα! Ὁ ἀπαρηγόρητος οὗτος θρήνος διάρκεσε μίαν ὥραν — μίαν ὀλόκληρον ὥραν! Ὁ Πανταλέων ἐκρινεν ἀναγκαῖον νὰ κλείσῃ τὴν θύραν τοῦ μαγαζίου, διὰ νὰ μὴ εἰσέλθῃ κανεὶς — εὐτυχῶς ἦτο ἀκόμη πολὺ πρῶτ. Ὁ γέρων δὲν ἤξευρε καλὰ καλὰ τί νὰ σκεφθῆ περι τῆς ὄλης ὑποθέσεως — βεβαίως ἀπεδοκίμαζε καὶ αὐτὸς τὴν σπουδῆν, μεθ' ἧς προέβησαν εἰς τὸ ἔργον ἡ Τζέμια καὶ ὁ Σανίν — κατὰ τάλλα ὅμως δὲν ἐτόλμα νὰ τοὺς ψέξῃ, τὸνναντίον δὲ ἦτο πρόθυμος, ἐν ἀνάγκῃ, νὰ παράσῃ αὐτοῖς τὴν βοήθειάν του καὶ τὴν προστασίαν του — ἀφοῦ μάλιστα ἀπεστρέφετο τὸν Κλύβερ ἐκ βάθους ψυχῆς καὶ καρδίας! Ὁ Αἰμίλιος ἐδεύρει ἑαυτὸν ὡς μεσίτην μεταξὺ τοῦ φίλου καὶ τῆς ἀδελφῆς, ἦτο δὲ σχεδὸν ὑπερήφανος ἐπὶ τῇ εὐτυχεῖ ἐκβάσει τῆς ὄλης ὑποθέσεως! Δὲν ἠδύνατο κατ' οὐδένα τρόπον νὰ ἐννοήσῃ διατὴ ἡ μήτηρ του ἦτο τόσοσ ἀπαρηγόρητος, καὶ οὕτω ἤχθη μετ' οὐ πολὺ εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι εἰς ὅλας τὰς γυναῖκας, καὶ εἰς τὰς καλλιτέρας ἀκόμη, ἔλλείπει ὁ ἡγυῖς, ὁ κοινὸς νοῦς. Ἡ χειρίστη πασῶν ἦτο ἡ θέσις τοῦ Σανίν ἐν τῇ ὑποθέσει ταύτῃ. Ὅσακις ἐδοκίμαζε νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὴν κυρίαν Ἐλεονώραν, αὐτὴ ἐξέπεμπεν ὀξύτατας κραυγὰς καὶ ἐκίνει ἀπελπιστικῶς τοὺς βραχίονας ὡπως τὸν ἀποτρέψῃ ἀφ' ἑαυτῆς. Εἰς μίτην προσεπάθησεν ἐπανειλημμένως, ἐξ ἱκανῆς ἀποστάσεως νὰ φωνάξῃ «Ζητῶ τὴν χεῖρα τῆς θυγατέρος σας!» Ἴδια ἀπαρηγόρητος ἦτο ἡ κυρία Ἐλεονώρα διὰ τὸ ὅτι «ὑπήρξε τόσοσ τυφλὴ καὶ δὲν παρετήρησε τίποτε.»

«Ἄν ἐξοῦσε ἀκόμη ὁ μακαρίτης Τζιοβάν-Μπαττίστας» ἐφώναζε δακρυροοοῦσα «δὲν θὰ συνέβαινε τέτοιο πρᾶγμα!»

«Θεὲ μου, τί πράγματα εἰν' αὐτά!» εἶπε κατ' ἑαυτὸν ὁ Σανίν, «αὐτὸ δὰ καταντᾷ ἐπὶ τέλους ἀνυπόφορο!» (Ἐπεται συνέχεια.)

ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ.

Φεύγει πετᾶ τὸ πλοῖό μας καὶ οἱ φίλοι 'ς τ' ἀκρογιάλι
Μὲ τὰ μαντήλια σὰν τρελλοὶ μᾶς ἀποχαρετοῦνε
Μᾶς φοβερίζει ἀπὸ μακρὰ βροχὴ κ' ἀνεμοζάλη
Καὶ ἡ ἀστραπαὶς 'ς τὰ σύγνεφα γοργὰ λαμποκοποῦνε.

Ἄφριζοῦνε τὰ κύματα τὴν πλώρη μας χτυπώντας
Καὶ 'ς τὰ σχονιά τὰ τεντωτὰ ὁ ἄνεμος σφυρίζει,
Θαλασσοπούλια ἐπάνω μας πετοῦνε κελαϊδώντας,
Εἰς ἄγριο πέλαγο ἀνοιχτὸ τὸ πλοῖό μας ἀρμενίζει . . .

Φεύγει, πετᾶ 'ς τὰ κύματα ἐπάνω σὰν δελφίνι
Μὲ τὰ λευκὰ του τὰ πανιά τ' ἀνεμοφουσκωμένα . . .
Ἄχ τῆς πατριδος τὰ βουνὰ ποῦ 'πίσω του ἀφίνει
Χάνονται ἀπὸ τὰ μάτια μας, χάνονται μακρυσμένα.

Τριζομανοῦνε τ' ἄρμενα, τὰ ξύλα, τὰ κατάρτια,
'Σὰν λύκοι μὲς τὴν πλώρη μας τὰ κύματα μουχτάνε.
Δέρν' ἡ παλῆὰ σημαῖα μας σὰν φεῖδι μὲς τὰ ξάρτια!
Κ' οἱ ναῦτες μας οἱ Ψαρριανοὶ γελοῦν καὶ τραγουδάνε.

— Ἄχ ποῦ πηγαίνετε παιδιὰ, τὰ κύματα βρωτοῦνε,
Ποῦ τὸ καράβι σας πετᾶ ὡσάν ἀητὸς μ' ὀρμή;
— Καὶ πῶς δὲν μᾶς γνωρίζετε, οἱ Ψαρριανοὶ ἀπαντοῦνε,
«Στοὺς σκλαβωμένους ἀδελφοὺς πᾶμε μπαροῦτι καὶ ψωμί!»

Ζάκυνθος 1889.

Διονύσιος Ἡλιακόπουλος.

1. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΙΚΕΛ, ὁ νέος ὑπουργὸς τῶν οικονομικῶν τῆς Πρωσσίας, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 177).
- 2—7. ΕΞ ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΡΙΣΤΩΣΑΙ ΤΑΣ ΤΑΥΡΟΜΑΧΙΑΣ ΕΝ ΙΣΠΑΝΙΑ, μετὰ σχετικοῦ ἄρθρου (ἐν σελ. 179—182).
8. ΙΣΠΑΝΙΣ. Εἰκὼν ὑπὸ Mansiera (ἐν σελ. 185). Ἐκτύπωσις χρωματιστή.